

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/727/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7612217530
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Duditš
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7612217530.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Duditša a sudkýň Mgr. Angeliky Sopoligovej a JUDr. Zuzany Matyiovej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 2C/119/2012-106 zo dňa 15. mája 2014 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Náhradu trov odvolacieho konania žalovanému proti žalobcovi
n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvého stupňa“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobný návrh a zároveň návrh žalobcu na prerušenie konania. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Podanou žalobou sa žalobca domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu bola spôsobená tvrdeným nesprávnym úradným postupom v exekučných konaniach vedených na Okresnom súde Spišská Nová Ves, v ktorých žalobca vystupoval ako oprávnený. Podľa žalobcu k nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť tým spôsobom, že súd prvého stupňa v jednotlivých exekučných konaniach:

- zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (žaloby označené ISTINA RS),
- rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NZZP),
- rozhodol o vydaní poverenia súdneho exekútora na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NP),
- rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora po 30-dňovej zákonnej lehote (žaloby označené ZE).

Uznesením č. k. 2C/119/2012-7 zo dňa 09.10.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11.10.2012 súd prvého stupňa spojil na spoločné konanie vecí vedené pod sp.zn. 2C/119/2012, 2C/274/2012, 2C/319/2012, 2C/323/2012, 2C/332/2012, 2C/257/2012, 2C/316/2012, 2C/256/2012, 2C/202/2012, 2C/252/2012, 2C/203/2012, 2C/216/2012, 2C/150/2012, 2C/327/2012, 2C/176/2012, 2C/197/2012, 2C/209/2012, 2C/214/2012, 2C /191/2012, 2C/230/2012, 2C/139/2012, 2C/168/2012, 2C/243/2012, 2C/161/2012 s tým, že spoločné konanie je ďalej vedené pod sp. zn. 2C/119/2012.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k podaným žalobám poukazoval na to, že v jednotlivých žalobách sa vyskytuje viacero nedostatkov, napr. že sú zmätočné v označení povinného, nie sú uvedené spisové značky príslušných exekučných konaní. Čo sa týka žalobcom uvádzaných prietahov v konaní, poukazoval na to, že „žiadosti o informáciu o stave konania“ nie je možné považovať za riadny prostriedok, ktorý by smeroval k zabráneniu prietahov a k ich účinnému odstráneniu. Všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní. Túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Ďalej poukazoval na to, že dňa 23.04.2012 mu boli doručené žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pritom už dňa 27.09.2012 boli súdu doručené žalobné návrhy a teda žalobca ich nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr, a preto ide o predčasne uplatnený nárok na súde.

Súd prvého stupňa sa oboznámil v tomto spoločnom konaní s jednotlivými exekučnými spismi Okresného súdu Spišská Nová Ves, v ktorých bol nesprávny úradný postup namietaný. Exekučnými titulmi vo všetkých exekučných veciach boli rozhodcovské rozsudky Stáleho rozhodcovského súdu. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že námietka žalovaného poukazujúca na nedostatky žalobných návrhov nie je dôvodná, pretože žalobca správne označil účastníkov konania, opísal skutočnosti, na základe ktorých uplatnil svoj nárok, označil dôkazy a uviedol, čoho sa domáha, a preto postup v zmysle § 43 ods. 1 O.s.p. považoval za nedôvodný. Rovnako sa súd prvého stupňa vysporiadal s uplatnenou námietkou premlčania uplatneného nároku žalobcu zo strany žalovaného a dospel k záveru, že k premlčaniu žalobcom uplatneného nároku nedošlo a žalobné návrhy boli podané v rámci plynutia 3-ročnej premlčacej doby, okrem dvoch prípadov, a to sp. zn. 2C/332/2012 a sp. zn. 2C/202/2012 (žaloby označené ako NP). V konaní sp.zn. 2C/332/2012 súd rozhodol o čiastočnom zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 13.01.2009 a rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 19.02.2009, pričom žaloba bola podaná dňa 27.09.2012. V konaní sp.zn. 2C/202/2012 súd prvého stupňa rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 13.01.2009 a rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 19.02.2009, pričom žaloba bola podaná dňa 27.09.2012.

V konaniach vedených pôvodne pod sp.zn. 2C/119/2012, 2C/216/2012, 2C/150/2012, 2C/176/2012, 2C/209/2012, 2C/214/2012, 2C/139/2012 a 2C/168/2012 (žaloby označené žalobcom ako ISTINA RS) žalobca namietal nesprávny úradný postup spočívajúci v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a v konaniach vedených pôvodne pod sp.zn. 2C/274/2012, 2C/319/2012, 2C/323/2012, 2C/257/2012, 2C/316/2012, 2C/256/2012, 2C/327/2012, 2C/230/2012, 2C/243/2012 (žaloby označené žalobcom ako NZP) o nerozhodnutí o jeho žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonnej 15-dňovej lehote. V daných veciach trojročná premlčacia doba mohla začať plynúť momentom doručenia rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie právnomu zástupcovi žalobcu v exekučných veciach, keďže až vtedy sa mohol dozvedieť o škode, ku ktorej malo dôjsť práve rozhodnutiami o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora. Z exekučných spisov pripojených k uvedeným konaniam pritom bolo zistené, že o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté súdom prvého stupňa ako súdom exekučným v priebehu roku 2010 a 2011, okrem konania 8Er/141/2009 (2C/150/2012), kde exekučné konanie bolo zastavené dňa 26.11.2009 a doručované dňa 8.12.2009 a 8Er/322/2009 (2C/327/2012), kde exekučné konanie bolo zastavené dňa 26.11.2009 a doručené dňa 7.12.2009. Rozhodnutia boli doručované právnomu zástupcovi oprávneného až po novembri 2009, pričom žalobné návrhy boli žalobcom na súde prvého stupňa podané dňa 27.9.2012, t.j. vo všetkých uvedených veciach v rámci plynutia trojročnej premlčacej doby.

V konaniach pôvodne vedených pod sp. zn. 2C/332/2012, 2C/202/2012, 2C/252/2012, 2C/203/2012, 2C/197/2012 a 2C/191/2012 (žaloby označené žalobcom ako NP), v ktorých žalobca namietal nesprávny úradný postup spočívajúci vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote súd prvého stupňa uviedol, že v dvoch prípadoch bolo poverenie na vykonanie exekúcie vydané v roku 2009 a to dňa 13.1.2009 a 25.3.2009 (premlčaný nárok), v jednom prípade rozhodnutie vydané dňa 25.11.2009, jedno v roku 2010 a v dvoch prípadoch v roku 2011 a teda o premlčaný nárok ide v konaniach 2C/332/2012 a 2C/202/2012.

V konaní sp. zn. 2C/161/2012 (žaloba označená žalobcom ako ZE), v ktorej žalobca namietal neskoré rozhodnutie o jeho návrhu na zmenu súdneho exekútora, premlčacia doba začala plynúť od doručenia rozhodnutia exekučného súdu o zmene súdneho exekútora resp. od doručenia rozhodnutia o zamietnutí

tohto návrhu právnenému zástupcovi žalobcu. V uvedenej veci súd prvého stupňa o návrhu na zmenu súdneho exekútora rozhodol dňa 22.12.2009 a uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 10.1.2010 a teda aj v tomto prípade žalobný návrh bol podaný včas.

Súd prvého stupňa správne postupoval podľa ust. § 3, 5, 6, 9, 15, 17 a 19 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 41 a § 44 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „EP“) a § 45 zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZRK“) a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

V konaniach vedených pôvodne pod sp.zn. 2C/119/2012, 2C/216/2012, 2C/150/2012, 2C/176/2012, 2C/209/2012, 2C/214/2012, 2C/139/2012, 2C/168/2012 žalobca namietal, že exekučný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (istina RS) a preskúmal exekučný titul nad rámec právomocí zverenej exekučnému súdu s tým, že preskúmal skutkový stav veci a konal tak, ako by sám rozhodoval vo veci samej, čím vykonal úradný postup bez splnenia zákonných podmienok.

Z oboznámených exekučných spisov pripojených k vyššie uvedeným konaniam súd prvého stupňa mal preukázané, že vo všetkých prípadoch boli žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuté. Vo všetkých uvedených veciach exekučným titulom boli rozsudky rozhodcovského súdu a vo všetkých prípadoch právny vzťah medzi oprávneným a povinným bol hodnotený exekučným súdom ako spotrebiteľský právny vzťah a to, či už na základe predložených úverových zmlúv alebo na základe skutočností uvedených v odôvodneniach exekučných súdov. Súd prvého stupňa poukazuje na ust. § 45 ods. 2 zák. č. 244/2002 Z.z. zdôraznil, že v daných prípadoch exekučný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania, t.j. aj pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, skúmať zákonnosť exekučného titulu, t.j. rozhodcovského súdu. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutia NS SR (5Cdo/439/2012, 6Cdo/290/2012), či rozhodnutia Ústavného súdu SR (sp. zn. I. ÚS 278/2013, sp. zn. IV. ÚS 55/2011). Preto dospel k záveru, že posudzovanie zákonnosti rozhodcovských rozsudkov v rámci exekučného konania nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup. Okrem toho, že exekučný súd mal nielen oprávnenie, ale aj povinnosť preskúmať exekučný titul - rozhodcovský rozsudok, súd prvého stupňa uviedol, že v uvedených veciach nie je možné konštatovať nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu, t.j. rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pretože otázka nezákonnosti rozhodnutia nemôže byť riešená ako predbežná otázka v konaní o náhradu škody. O nezákonnosti rozhodnutia musí byť rozhodnuté príslušným súdom, ktorý rozhodnutie zruší alebo zmení a takéto rozhodnutie je pre rozhodovanie v konaní o náhrade škody záväzná. Oboznámením sa s exekučnými spisami, pripojenými k vyššie uvedeným konaniam, mal súd prvého stupňa za preukázané, že ani jedno rozhodnutie Okresného súdu Spišská Nová Ves ako súdu exekučného o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nebolo zrušené, resp. zmenené pre nezákonnosť.

Súd prvého stupňa mal tiež za to, že rozhodnutím exekučného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nedošlo k reálnej nevykonalosti istiny a jej príslušenstva, o ktorých už rozhodoval rozhodcovský súd.

Odvolanie bolo žalobcom ako oprávneným podané len v konaní sp. zn. 8Er/669/2010 (2C/319/2012) a 8Er/281/2010 (2C/168/2012), ktoré bolo následne oprávneným vzaté späť a odvolací súd odvolacie konanie zastavil. Odvolanie podal žalobca aj vo veci vedenej pod sp. zn. 8Er/927/2009 (2C/119/2012) a 8Er/978/2009, ktoré boli odvolacím súdom ako oneskorene podané odmietnuté a v konaniach vedených pod sp. zn. 8Er/612/2009 (2C/274/2012), 8Er/421/2009 (2C/233/2012), 8Er/3/2010 (2C/257/2012), 8Er/598/2009 (2C/316/2012), 8Er/2/2010 (2C/256/2012), 8Er/659/2009 (2C/216/2012), 8Er/523/2009 (2C/176/2012), 8Er/100/2009 (2C/230/2012) pričom v týchto veciach bolo rozhodnutie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie odvolacím súdom potvrdené.

Skutočnosť, že exekučný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (NZP), žalobca uviedol ako dôvod náhrady škody a nemajetkovej ujmy v konaniach vedených pôvodne pod sp. zn. 2C/274/2012, 2C/319/2012, 2C/323/2012, 2C/257/2012, 2C/316/2012, 2C/256/2012, 2C/327/2012, 2C/230/2012, 2C/243/2012. Oboznámením sa s exekučnými spisami pripojenými k uvedeným veciam súd prvého stupňa zistil, že

vo všetkých prípadoch boli žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuté, pričom je pravdou, že k zamietnutiu žiadosti došlo po uplynutí 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia súdu prvého stupňa.

V prípade exekučného konania sp. zn. 8Er/612/2009 (2C/274/2012) žiadosť súdneho exekútora bola podaná dňa 25.9.2009, rozhodnuté bolo dňa 28.1.2010, v konaní sp. zn. 8Er/669/2010 (2C/319/2012) žiadosť podaná dňa 7.10.2010, rozhodnuté bolo dňa 22.10.2010. V konaní sp. zn. 8Er/421/2009 (2C/323/2012) žiadosť bola podaná dňa 24.7.2009, rozhodnuté bolo dňa 27.1.2010.

V exekučnom konaní sp. zn. 8Er/3/2010 (2C/257/2012) žiadosť o udelenie poverenia bola doručená dňa 4.1.2010, rozhodnuté bolo dňa 10.2.2010, v exekučnom konaní sp. zn. 8Er/598/2009 (2C/316/2012) žiadosť o udelenie poverenia bola súdu doručená dňa 18.9.2009, rozhodnuté bolo dňa 28.1.2010, v konaní sp. zn. 8Er/2/2010 (2C/256/2012) žiadosť doručená dňa 4.1.2010, rozhodnuté dňa 10.2.2010, v konaní sp. zn. 8Er /322/2009 (2C/327/2012) žiadosť doručená dňa 15.6.2009, rozhodnuté dňa 26.11.2009, v konaní sp. zn. 8Er /100/2009 (2C/230/2012) žiadosť doručená dňa 9.3.2009, rozhodnuté dňa 25.10.2010, v konaní sp. zn. 8Er/978/2009 (2C/243/2012) žiadosť doručená dňa 28.12.2009, rozhodnuté dňa 10.2.2010.

Vo všetkých uvedených exekučných konaniach však súdom po podaní žiadosti o udelenie poverenia boli žiadané správy, resp. podklady od oprávneného, ktoré museli byť súdom aj urgované a ktorých vyžiadanie a posúdenie bolo nevyhnutné pre rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, t.j. pre posúdenie, či v danej veci je možné vydať poverenie na vykonanie exekúcie alebo žiadosť súdneho exekútora má byť zamietnutá. Okrem toho lehota podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platí v prípadoch, ak súd vydá poverenie na vykonanie exekúcie a nie v prípade zamietnutia žiadosti súdneho exekútora. V súvislosti s namietanými skutočnosťami uvádzanými žalobcom v žalobnom návrhu, pokiaľ sa týka oneskoreného rozhodnutia súdu prvého stupňa o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, súd prvého stupňa dospel k záveru, že v uvedených veciach exekučnými titulmi boli rozsudky rozhodcovského súdu a preto vo všetkých prípadoch sa jednalo o spotrebiteľské zmluvy, na základe ktorých bol vydaný exekučný titul a preto okrem ustanovení Exekučného poriadku bolo potrebné posúdiť aj dané právne veci podľa zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzavretia predložených úverových zmlúv, podľa Všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa, ako aj podľa Smernice č. 93/13/EHS s poukazom aj na uznesenie Ústavného súdu SR č. I.ÚS 476/2012. Podľa oboznámených spisov č. 22/2010, č. 34/2010 a č. 12/2011 a to odpovedí na sťažností žalobcu na prietahy v konaní, sťažností žalobcu boli vyhodnotené v celom rozsahu ako neopodstatnené a v konaní bolo preukázané, že pri vybavovaní sťažností žalobcu na prietahy v exekučných konaniach vedených na súde prvého stupňa neboli zo strany vedenia súdu prvého stupňa konštatované prietahy v konaní. V neposlednom rade súd prvého stupňa poukázal na článok 48 ods. 2 Ústavy SR s tým, že porušenie uvedeného článku na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov patrí výlučne do právomoci Ústavného súdu SR. Okresný súd nemá právomoc konštatovať prietahy v súdnom konaní ani v exekučnom konaní. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a to nepredloženie rozhodnutia príslušného orgánu o existencii prietahov v daných exekučných veciach a nedostatok právomoci Okresného súdu Spišská Nová Ves na rozhodnutie o prietahoch mal súd prvého stupňa za to, že v uvedených veciach nebol zo strany žalobcu preukázaný právny úradný postup exekučného súdu a v tomto smere žalobca dôkazné bremeno neuniesol.

Pokiaľ sa týka konaní vedených pôvodne pod sp. zn. 2C/332/2012, 2C 202/2012, 2C 252/2012, 2C 203/2012, 2C 197/2012 a 2C 191/2012 žalobca v týchto namietal nesprávny úradný postup exekučného súdu spočívajúci vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (NP).

Z oboznámeného exekučného spisu sp. zn. 8Er/13/2009 (2C 332/2012) mal zase preukázané, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu prvého stupňa doručená dňa 9.1.2009, poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané súdom dňa 14.1.2009.

V exekučnom konaní sp. zn. 8Er/8/2009 (2C 202/2012) žiadosť o udelenie poverenia bola doručená dňa 9.1.2009, poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané súdom dňa 14.1.2009, v konaní sp. zn. 8Er/287/2010 (2C 252/2012) žiadosť o udelenie poverenia doručená dňa 25.5.2009, poverenie bolo vydané dňa 27.1.2010, v exekučnom konaní sp. zn. 8Er/532/2011 (2C 203/2012) žiadosť o udelenie

poverenia bola doručená súdu dňa 5.8.2011 a poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané dňa 5.8.2011, v exekučnom konaní 8Er/596/2009 (2C 197/2012) žiadosť o udelenie poverenia bola doručená súdu dňa 18.9.2009 a poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané dňa 29.1.2010 a v exekučnom konaní 8Er/485/2011 (2C 191/2012) žiadosť o udelenie poverenia bola doručená súdu dňa 21.7.2011 a poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané dňa 30.11.2011.

V uvedených konaniach poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané až potom, čo súd opakovane vyzýval súdneho exekútora resp. oprávneného na predloženie listín potrebných rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V všetkých prípadoch správy boli žiadané v 15-dňovej lehote po doručení žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a tieto boli nevyhnutné na rozhodnutie o žiadostiach súdneho exekútora za účelom posúdenia exekučného titulu v zmysle § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní.

V ďalšom súd prvého stupňa poukazoval na už vyššie uvedené skutočnosti týkajúce sa vytýkaných prieťahov v exekučných konaniach, kedy všeobecný súd nemá právomoc na posudzovanie existencie prieťahov. Aj v tomto prípade ale žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal existenciu nečinnosti resp. prieťahov pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní. Pokiaľ sa týka sťažnosti podaných žalobcom na prieťahy v exekučných konaniach zo dňa 30.8.2010, 23.11.2010 a 25.5.2011, ako už bolo uvedené podľa oboznámených Spr. všetky sťažnosti žalobcu na prieťahy v exekučných konaniach vedených na súde prvého stupňa boli považované za neopodstatnené.

Vo veci pôvodne vedenej pod č. pod sp. zn. 2C/161/2012, k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu malo podľa žalobcu dôjsť tým, že súd nerozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase t.j. do 30-tich dní od doručenia návrhu na zmenu exekútora.

Z oboznámeného exekučného spisu č. 8Er/697/2006 (2C/161/2012) bolo zistené, že po podaní návrhu na zmenu exekútora v 30-dňovej lehote, boli exekučným súdom zaslané pôvodnému exekútorovi žiadosti na vyjadrenie spolu so žiadosťou o vyčíslenie trov a predloženie exekučného spisu. Následne po obdržaní exekučných spisov a vyčíslení trov exekúcie bolo o návrhoch na zmenu súdneho exekútora rozhodnuté.

Súd prvého stupňa preto konštatoval, že zo strany žalobcu nebol v konaní preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu v uvedených exekučných konaniach ani nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu.

Hmotnoprávne podmienky uplatnenia nároku škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom musia byť splnené súčasne, pričom zo strany žalobcu nebola preukázaná už prvá z vyššie uvedených podmienok a preto pre nepreukázanie existencie podmienok priznania náhrady škody a nemajetkovej ujmy zo strany žalobcu súd prvého stupňa návrh v celom rozsahu zamietol. Žalobcom predložený znalecký posudok č. 1/2014 súd prvého stupňa vyhodnotil ako nedôveryhodný, jednostranne spracovaný bez súčinnosti žalovaného a jeho participácie a preto pri rozhodovaní naň neprihliadal a keďže žalobca nepredložil iné listinné dôkazy a nenavrhol iné dokazovanie uviedol, že žalobca neunesol dôkazné bremeno.

Žalobca ako účastník konania využil aj svoje zákonné právo namietať nestrannosť súdu prvého stupňa, pričom o jeho námietke zaujatosti bolo právoplatne rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5NcC/52/2012-11 zo dňa 22. 10. 2012, ktorého rozhodnutím je súd prvého stupňa viazaný, ako aj účastníci tohto konania. Proti uvedenému uzneseniu Krajského súdu v Košiciach bola zo strany žalobcu podaná sťažnosť na Ústavnom súde SR, o ktorej rozhodol Ústavný súd SR uznesením sp. zn. IV. ÚS 693/2013-11 zo dňa 12. 12. 2013 tak, že sťažnosť žalobcu odmietol.

K námietke žalovaného, že žaloba bola na súd žalobcom podaná ešte pred uplynutím 6 mesačnej lehoty od prijatia týchto žiadostí žalovaným súd prvého stupňa uviedol, že žalobca si splnil svoju povinnosť, keďže podal žalovanému pred podaním návrhu žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a v čase rozhodovania súdu už uplynula 6 mesačná lehota od prijatia týchto žiadostí, pričom

žalovaný v písomnom vyjadrení potvrdil, že zo strany žalobcu mu boli doručené žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a to dňa 23. 04. 2012.

Súd prvého stupňa návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol a to z dôvodu, že rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5NcC/52/2012-11 zo dňa 22. 10. 2012, Krajský súd v Košiciach rozhodol o námietke zaujatosti uplatnenej žalobcom a Ústavný súd SR uznesením sp. zn. IV. ÚS 693/2013-11 zo dňa 12. 12. 2013 sťažnosť žalobcu podanú proti hore uvedenému uzneseniu Krajského súdu v Košiciach odmietol. Nakoľko ústavná sťažnosť podaná žalobcom nezakladá konanie, v ktorom by sa riešila otázka majúca význam pre rozhodnutie súdu vo veci samej, súd prvého stupňa v zmysle § 109 ods. 1 po citácii ust. § 109 ods. 1 O. s. p. a ust. § 109 ods. 2 O. s. p. návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol.

O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Žalovaný si nárok na náhradu trov konania v písomnom vyjadrení uplatnil, avšak trovy nevyčísľil v stanovenej lehote podľa § 151 ods. 2 O. s. p. a zo spisu výška náhrady trov konania nevyplýva, preto súd prvého stupňa náhradu trov konania žalovanému nepriznal.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca (ďalej len „odvolateľ“) z dôvodov podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/, g/ a h/ O. s. p. a podľa ust. § 205 ods. 2 písm. c/, d/, e/ a f/ O.s.p. Navrhoval, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odvolateľ namietal postup súdu prvého stupňa, ktorý vec prejednal v neprítomnosti účastníkov konania s odôvodnením, že žalobca sa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil.

Odvolateľ tvrdí, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil listiny spojené s označenými dôvodmi, preto súd nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a ak tak spravil, odňal žalobcovi právo na konanie pred súdom. Obsahom žiadosti o zrušenie pojednávania bola námietka, že konajúci sudca je vylúčený, pričom poukázal na to, že Krajský súd v Trnave svojím rozhodnutím v právne a skutkovo zhodnej veci vylúčil všetkých sudcov z rozhodovania a vec prikázal na prejednanie inému súdu a rovnako rozhodovali Krajský súd v Nitre a Krajský súd v Prešove. Za týchto okolností neobstojí názor Krajského súdu v Košiciach vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva, a preto ústne pojednávanie nemalo byť vykonané. Žalobca pritom trval na osobnej účasti svojho právneho zástupcu na pojednávaní, avšak iba na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Ďalej žalobca namietala, že sa nemohol vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal, ani k dôkazom ktoré súd vykonal. Súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané. Koncepcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa právo na kontradiktórne konanie, ktoré bolo v tejto veci porušené. Konajúci súd neumožnil žalobcovi vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam vecí. Žalobca ďalej namietala, že nebolo možné vo veci rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, pretože tým došlo k porušeniu práva žalobcu na kontradiktórny súdny proces. Ďalej žalobca namietala, že ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu, mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p.

Pokiaľ sa týka majetkovej škody namietala odvolateľ názor súdu prvého stupňa o jej nedôvodnosti, pretože konajúci súd ignoroval tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá mu vznikla z titulu udržiavania správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje, a preto je v tejto časti rozhodnutie súdu nepreskúmateľné. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Žalobca hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Konajúci súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offio, žalobcu nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej tak, aby mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Pokiaľ sa týka nemajetkovej ujmy, súd prvého stupňa nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočného prietahu. Ak sám konajúci súd

zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase, mal konštatovať porušenie práva a priznať nemajetkovú ujmu žalobcovi.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), podľa § 212 ods. 1, 3 O.s.p. preskúmal rozsudok spolu s konaním ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné.

Odvolací súd predovšetkým považuje za potrebné uviesť, že prevažná väčšina odvolacích námietok žalobcu je irelevantná vo vzťahu k napadnutému rozsudku. Odvolateľ v odvolaní uvádza námietky, ktoré žiadnym spôsobom nekorešponujú priebehu konania vo veci samej a dôvodom, pre ktoré súd žalobu zamietol.

Takýmito irelevantnými námietkami sú námietka vo vzťahu k skutočnosti, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie, námietka skutočnosti, že žalovaný sa vo veci nevyjadril napriek výzve súdu a doručenému žalobnému návrhu a námietky vo vzťahu k posúdeniu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy.

Z obsahu spisu vyplýva, že vo veci bolo nariadené ústne pojednávanie na deň 15. 05. 2014 (čl. 105 spisu), ktorého sa účastníci konania nezúčastnili. K námietke žalobcu proti neodročeniu pojednávania sa odvolací súd vyjadrí v ďalšej časti tohto odôvodnenia. Keďže však ústne pojednávanie vo veci bolo nariadené a bolo vykonané, je odvolacia námietka žalobcu o neuskutočnení ústneho pojednávania irelevantná.

Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že žalovaný sa k žalobe podrobne vyjadril písomným podaním zo dňa 04. 02. 2013 (č. I. 26 spisu). Preto odvolacia námietka vo vzťahu k možnosti rozhodnutia rozsudku pre zmeškanie je neopodstatnená. Vyjadrenie žalovaného bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu 25. 02. 2013.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) je potrebné rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

V prejednávanej veci z obsahu spisu je preukázané splnenie podmienok pre pojednávanie súdu dňa 15. 05. 2014, keďže bola zachovaná aj lehota na prípravu pojednávania v zmysle ust. § 115 ods. 2 O.s.p. Na tomto pojednávaní súd prvého stupňa oboznámil výsledky prípravy pojednávania a vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov v zmysle ust. § 129 ods. 1 O.s.p. ich prečítaním (č. I. 105 spisu).

Pokiaľ žalobca namietal, že nemal možnosť sa vyjadriť k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, k tomu odvolací súd uvádza, že tento práva sa vzdal sám tým, že sa nedostavil na pojednávanie, na ktoré bol riadne predvolaný, ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. Na tomto pojednávaní bolo pritom vykonané dokazovanie oboznámením listinných dôkazov a pokiaľ by sa žalobca bol tohto pojednávania zúčastnil, mal možnosť sa k vykonaným dôkazom vyjadriť a realizovať aj svoje ďalšie procesné práva spojené s účasťou na pojednávaní, vrátane vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci a navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Je teda zrejmé, že zásada kontradiktórnosti konania ani právo žalobcu na súdnu ochranu porušené neboli.

Irelevantná je odvolacia námietka žalobcu, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, keďže súd rozhodol vo veci na pojednávaní za splnenia podmienok v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p., ako aj ostatných zákonných podmienok tak, ako bolo uvedené vyššie.

Pokiaľ ide o rozhodnutie o majetkovej škode a nemajetkovej ujme z odôvodnenia rozsudku jednoznačne vyplýva, že dôvodom pre nepriznanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy bolo zistenie konajúceho súdu, že vo veci nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu a pokiaľ sa týka nezákonného rozhodnutia

neexistuje žiadne také rozhodnutie, ktoré by bolo príslušným orgánom zrušené pre jeho nezákonnosť, čím neboli naplnené dôvody, pre ktoré by bol daný základ žalovaného nároku.

Odvolacie námietky žalobcu vo vzťahu k posudzovaniu výšky škody a nemajetkovej ujmy sú teda rovnako bezpredmetné a nemajú žiaden vzťah k napadnutému rozsudku.

Jediná odvolacia námietka, ktorá je relevantná vo vzťahu ku konaniu vo veci samej a k napadnutému rozsudku sa týka vykonania pojednávania dňa 15. 05. 2014 po podaní žiadosti o odročenie pojednávania v súvislosti s námietkou, že vo veci rozhodol vylúčený sudca.

Odvolačný súd po preskúmaní rozsudku aj konania, ktoré mu predchádzalo však dospel k záveru, že ani tento odvolací dôvod nie je naplnený.

Odvolačný dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. je daný vtedy, ak v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. Odvolateľ namieta, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože súd vec prejednal v jeho neprítomnosti hoci na to neboli splnené podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a navyše vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

Odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti konať pred súdom dochádza tiež vtedy, keď súd vec prejedná a rozhodne v neprítomnosti účastníka konania, hoci na to nie sú splnené predpoklady uvedené v ust. § 101 ods. 2 O.s.p.

Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy.

Predpokladom pre prejednanie a rozhodnutie veci v neprítomnosti účastníkov je riadne predvolanie účastníka na pojednávanie, na ktoré sa tento nedostaví ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie.

Podľa § 115 ods. 2 O.s.p. predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

Podľa § 119 ods. 1 O.s.p. pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

Z obsahu spisu vyplýva, že účastníci konania boli predvolaní na pojednávanie nariadené na deň 15.05.2014 písomne, pričom právnemu zástupcovi žalobcu aj žalovanému bolo predvolanie doručené dňa 26.03.2014, čím bola zachovaná lehota na prípravu pojednávania v zmysle § 115 ods. 2 O.s.p.

Žalobca doručil dňa 07.05.2014 elektronickými prostriedkami súdu prvého stupňa návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu. V podaní namietal, že nesúhlasí s rozhodnutím krajského súdu o tom, že sudcovia OS Spišská Nová Ves nie sú vylúčení z pojednávania veci. Uviedol, že podal sťažnosť na Ústavný súd SR z dôvodu porušenia jeho práva na súdnu ochranu a práva na zákonného sudcu a práva na prerokovanie veci nestranným súdom. Navrhol pojednávanie zrušiť až do právoplatného rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu a v pojednávaní nepokračovať. Zároveň navrhol, aby súd konanie prerušil do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu o jeho ústavnej sťažnosti. Trvá zároveň na tom, že objektívna námietka porušenia nestrannosti je dôvodná. Posudzovanie námietky musí byť reštriktívne. Dôvodnosť námietky porušenia nestrannosti je podporená pomerom sudcu k veci, ktorý má za následok jeho zaujatosť, vylúčený je sudca preto, že získal o veci poznatky iným spôsobom než z dokazovania a do úvahy prichádza aj vzťah ekonomickej závislosti.

Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 15.05.2014 (č. I. 105 spisu) vyplýva, že konajúci súd skonštatoval, že o rovnakom návrhu žalobcu už bolo rozhodnuté, preto posúdil návrh na zrušenie pojednávania, resp. na jeho odročenie tak, že nespĺňa požiadavku ustanovenú v § 119 O.s.p.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia nepochybne vyplýva, že súd prvého stupňa zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania. Išlo o návrh s rovnakým obsahom, ako v žiadosti o zrušenie pojednávania zo 07. 05. 2014. Uviedol, že o námietke zaujatosti uplatnenej žalobcom už v žalobnom návrhu nadriadený súd právoplatne rozhodol. Krajský súd v Košiciach sa pritom zaoberal všetkými dôvodmi žalobcu, pre ktoré žiadal vylúčenie sudcov tunajšieho súdu v danej veci. Rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 5NcC/52/2012-11 zo dňa 22.10.2012 je tak viazaný súd, ale aj účastníci tohto konania. Okrem toho ani opätovným preskúmaním návrhu žalobcu nebolo zistené, aby všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka tejto veci bol v rozpore s ústavou, zákonom, alebo medzinárodnou zmluvou. Ústavná sťažnosť podaná žalobcom nezakladá konanie, v ktorom by sa riešila otázka majúca význam pre rozhodnutie súdu vo veci samej s tým, že Ústavný súd SR uznesením sp.zn. IV. ÚS 693/2013-11 zo dňa 12.12.2013 sťažnosť žalobcu odmietol.

Súd prvého stupňa sa okrem toho venoval posúdeniu návrhu na odročenie pojednávania v odôvodnení rozsudku (str. 7 a 18 odôvodnenia). K dôvodom, pre ktoré žalobca žiadal odročenie pojednávania uviedol, že o nevyhlásení konajúcej sudkyne bolo rozhodnuté nadriadeným súdom.

Odvolačný súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že žiadosť o odročenie pojednávania, označená ako návrh na zrušenie pojednávania neobsahuje dôvody, ktoré bolo potrebné nariadené pojednanie odročiť.

O skutočnosti, že konajúca sudkyňa nie je vylúčená z pojednávania a rozhodovania veci, rozhodol Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 5NcC/52/2012-11. Proti tomuto uzneseniu bola zo strany žalobcu podaná sťažnosť a Ústavný súd SR uznesením sp. zn. IV. ÚS 693/2013-11 zo dňa 12. 12. 2013 sťažnosť odporcu odmietol.

Námietka odvolateľa, že vo veci koná vylúčená sudkyňa teda nie je dôvodná, pretože o nevyhlásení bolo rozhodnuté právoplatným rozhodnutím nadriadeného súdu, ktorým je súd viazaný.

Z uvedených dôvodov teda nie je naplnený odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p. Rovnako nie je daný ani § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., pretože v konaní nebol preukázaný taký postup súdu, ktorým by sa odvolateľovi odňala možnosť konať pred súdom.

Odvolačný súd je teda toho názoru, že súd prvého stupňa riadne a úplne zistil skutkový stav veci, tento zistený skutkový stav podriadil pod relevantné ustanovenia hmotného práva, ktoré na danú vec správne aplikoval a interpretoval. V konaní preto nebola zistená taká vada, ktorá by mala za následok zrušenie napadnutého rozsudku v zmysle aj ďalších odvolacích dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. c), d), e) a f) O.s.p.

Preto odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil rozsudok ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O.s.p. s použitím § 224 ods. 1 O.s.p. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, ale trovy odvolacieho konania mu nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.